

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **CPU TRADE s.r.o.**
sídlem Rokytova 1, Brno
zastoupen JUDr. Radkem Kellerem, advokátem
sídlem Jaselská 23, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2016, č.j. 3190/16/5300-21442-700225,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2016, č.j. 3190/16/5300-21442-700225, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) tak, že se daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2009, květen 2009, červen 2009, září 2009, leden 2010 a únor 2010 nedoměřuje podle pomůcek ve smyslu § 98 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Jedná se o následující rozhodnutí správce daně:
 - dodatečný platební výměr ze dne 9.7.2014, č.j. 2970827/14/3002-24801-711251, za zdaňovací období únor 2009, kterým byla doměřena za použití pomůcek DPH ve výši 406 204 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 81 240 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2972537/14/3002-24801-711251, za zdaňovací období květen 2009, kterým byla doměřena za použití pomůcek DPH ve výši 0 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2972596/14/3002-24801-711251, za zdaňovací období červen 2009, kterým byla doměřena za použití pomůcek DPH ve výši 118 581 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 23 716 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2972666/14/3002-24801-711251, za zdaňovací období září 2009, kterým byla doměřena za použití pomůcek daň z přidané hodnoty ve výši 72 008 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 14 401 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974329/14/3002-24801-711251, za zdaňovací období leden 2010, kterým byla doměřena za použití pomůcek daň z přidané hodnoty ve výši 843 395 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 168 679 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974376/14/3002-24801-711251, za zdaňovací období únor 2010, kterým byla doměřena za použití pomůcek daň z přidané hodnoty ve výši 1 178 318 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 235 663 Kč.

I. Podstata věci

2. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a za předmětná zdaňovací období tak nebylo možné stanovit daňovou povinnost žalobce dokazováním podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu. Správce daně tedy přistoupil ke stanovení základu daně a daně prostřednictvím pomůcek podle § 98 odst. 1 daňového řádu. Jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, podle správce daně žalobce neprokázal, že se předmětná plnění uskutečnila způsobem dle předložených dokladů a že zboží bylo v souladu s § 13 odst. 2 a § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě a že zboží bylo skutečně odesláno nebo přepraveno

z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou. Žalobce dále neodstranil vytčené pochybnosti, neobjasnil veškeré skutečnosti prokazující uskutečnění plnění v tuzemsku a neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně dle § 72 odst. 1 ZDPH.

3. Žalovaný nesouhlasil se závěrem správce daně, že žalobce neunesl důkazní břemeno tak, že by nebylo možné stanovit daňovou povinnost dokazováním. V písemnosti ze dne 19.3.2015, č.j. 8419/15/5200-20442-700225, žalovaný konstatoval, že žalobce spolupracoval se správcem daně, že k jednotlivým plněním předkládal další důkazní prostředky, že předložil daňovou evidenci dle § 100 ZDPH, jejíž věrohodnost, správnost a úplnost dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně relevantním způsobem nezpochybnil; postupem podle § 115 odst. 1 daňového řádu tak žalovaný správci daně uložil doplnit řízení a odstranit jeho vady.
4. Správce daně tak učinil prostřednictvím úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, a dále úředním záznamem ze dne 13.5.2015, č.j. 15047/15, seznámil správce daně žalovaného s výsledkem doplnění podkladů pro rozhodnutí. Písemností ze dne 23.6.2015, č.j. 19942/15/5300-21442-700225, seznámil žalovaný žalobce s odlišným právním názorem oproti názoru správce daně a vyzval jej k možnosti uplatnění práva vyjádřit se k odlišnému právnímu názoru a případným návrhům na provedení dalších důkazních prostředků.
5. Žalovaný uzavřel, že v případě oprávněnosti uplatnění osvobození při dodání zboží do jiného členského státu odběrateli ABACEL TRADE s.r.o. (zdaňovací období leden 2010 a únor 2010) žalobce neprokázal, že se plnění uskutečnila tak, jak je uvedeno na předložených daňových dokladech, že zboží bylo v souladu s § 13 odst. 2 a § 64 odst. 1 ZDPH dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě a že bylo skutečně odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, a proto byl žalobce povinen podle § 22 odst. 1 ZDPH přiznat daň na výstupu ke dni uskutečnění zdanitelného plnění. Z tohoto důvodu žalovaný potvrdil částky doměřené DPH.
6. Co se týká oprávněnosti nároku na odpočet DPH podle § 72 a násl. ZDPH, žalovaný v případě dodávek od NextTrade Europe s.r.o. (zdaňovací období září 2009 a leden 2010), Beckhan s.r.o. (zdaňovací období červen 2009), BREWARINA s.r.o. (zdaňovací období leden 2010 a únor 2010) a EGOWAY spol. s r.o. (zdaňovací období únor 2009 a únor 2010) dovodil, že žalobce neprokázal, že plnění přijal, resp. že je použil ke své ekonomické činnosti, a tedy že uplatnil odpočty DPH v souladu s § 72 odst. 1 ZDPH, a proto žalovaný potvrdil částky doměřené DPH.

II. Shrnutí žalobní argumentace

7. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí i jemu předcházejících prvostupňových rozhodnutí. Podle žalobce zjištěný skutkový stav odporuje obsahu správních spisů, přičemž postupem správních orgánů byla porušena jeho práva chráněná čl. 11 odst. 5 a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má za to, že unesl své důkazní břemeno, avšak správní orgány nikoli. Podle žalobce byla postupem správních orgánů porušena jeho práva zaručená Listinou základních práv a svobod, především práva podle čl. 11 odst. 5 a čl. 36 odst. 1 a 2. Žalobce má za to, že předložil ucelenou řadu důkazů ohledně dodání, resp. prodeje zboží. Doložil doklady

vztahující se k jednotlivým fakturám, popsal a zdokumentoval způsob nabytí zboží, jeho přepravu, místo předání kupujícímu, způsob úhrady a dodání zboží dodacími listy, předložil též čestné prohlášení a další důkazy.

8. Žalobce dále podrobnou argumentací a s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU brojí proti tomu, že by se účastnil řetězce obchodních transakcí, jehož cílem bylo čerpání nároku na odpočet daně.
9. Žalobce zdůrazňuje, že pokud správce daně namítá například uvedení nesprávného názvu prodávajícího kvůli překlepu nebo že k přepravě bylo přeloženo více dokladů s označením různých přepravců a že u obchodu značné hodnoty je používána pouze e-mailová korespondence, pak jde o závěry zcela nepřezkoumatelné a nepodstatné.
10. Žalobce uvádí, že předložil ucelený soubor písemností prokazujících uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný jej však nehodnotil, pouze sdělil, že na dokladech za zboží a za přepravu je časový nesoulad v letech uskutečnění a že na nákladních listech chybí vazba, k jakým dokladům za zboží se přeprava vztahuje. Z rozhodnutí nevyplývá, které doklady za zboží a přepravu trpí časovým nesouladem a případně jakým. Žalobce předložil listiny, ze kterých vyplývá, že zboží bylo přepravní nezávislou společností doručeno třetímu subjektu v jiném členském státě Evropské unie. Žalobce označil důkazy ke zjištění vlastníků účtů v bankách, z nichž mu byly hrazeny kupní ceny. Žalovaný však tyto důkazy neprovedl. Stejně tak žalobce označil důkazy k přepravě zboží. Existenci zboží žalobce prokazoval též reklamacemi od některých obchodních partnerů, kterým údajně nedodané zboží ze zahraničí prodal.
11. Podle žalobce nebylo v žádném z případů ze strany správních orgánů prokázáno, že údaje o obchodních případech byly v jeho účetnictví zaznamenány v rozporu se skutečností, nebo že existují vážné a důvodné pochyby o věrohodnosti předložených dokladů. Žalobce kromě listin předložil též výpisy z účtů, ze kterých vyplývá obdržení sjednané kupní ceny; v obchodní praxi se jedná o stěžejní doklad o realizovaném zdanitelném plnění, přičemž žalovaný tento důkaz nijak nehodnotil. Co se týká nekontaktnosti obchodních partnerů či skutečnosti, že nepodali daňové přiznání, jde o okolnosti zcela mimo dispozici žalobce. Co se týká vytýkané neúplnosti dokladů o přepravě, žalobce uvádí, že jejich obsah nemohl ovlivnit, když byly vystaveny přepravcem či skladníkem.
12. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v replice k vyjádření žalovaného, v níž odkázal na jiné rozhodnutí žalovaného, v němž podle žalobce žalovaný za stejného skutkového stavu dospěl k odlišnému hodnocení důkazní situace, pokud jde o koupi zboží od DAIMOS CMC s.r.o.
13. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňová, zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, přičemž odkazuje na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
18. Podstatou sporu je otázka, zda správní orgány prokázaly skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost žalobcem předložených daňových dokladů, a v návaznosti na to posouzení, zda byly splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 ZDPH, a dále zda žalobce prokázal oprávněné uplatnění osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu podle § 64 odst. 1 ZDPH.
19. Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, zdejší soud k tomu uvádí, že především musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti nijak blíže nekonkretizuje. Z argumentace žalovaného dle zdejšího soudu plynou dostatečné nosné skutkové a právní důvody a stejně tak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce; napadené rozhodnutí tak odpovídá kritériím přezkoumatelného správního rozhodnutí.
20. Argumentuje-li žalobce tak, že nárok na odpočet DPH lze vyloučit pouze v případě daňového podvodu či porušení zákazu zneužití práva, tak obecně platí, že v případech, kdy daňový subjekt prokáže uskutečnění zdanitelného plnění způsobem uvedeným na předložených účetních dokladech, má možnost uplatnit nárok na odpočet DPH, nejsou-li přítomny další skutečnosti, které přiznání tohoto nároku znemožňují. Takovými skutečnostmi mohou být účast daňového subjektu na daňovém podvodu či jednání spočívající ve zneužití práva. Jestliže však žalobce v posuzované věci namítá, že bylo na správci daně, aby případně doplnil odvolací řízení a předestřel takové skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na podvod na DPH, jakož i na to, že žalobce o podvodu věděl či se zřetelem k okolnostem vědět měl a mohl, k tomu zdejší soud zdůrazňuje, že otázkou podvodného jednání je možné se zabývat až poté, co je spolehlivě prokázáno, že ke zdanitelnému plnění, ze kterého si plátce nárokuje odpočet DPH, skutečně došlo. V nyní posuzovaném případě žalobce uskutečnění plnění neprokázal.
21. Žalovaný v písemnosti „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) uvedl (strana 8 až 9), že žalobce předložil pouze formální důkazní prostředky, kterými neprokázal, že zboží bylo dodáno do jiného členského státu odběrateli ABACEL TRADE s.r.o. v rámci zdaňovacích období leden 2010 a únor 2010 (dodání dle dokladu č. 010/16 a 010/57), a že žalobce postupoval oprávněně v souladu s § 64 odst. 1 ZDPH.

22. Podle § 13 odst. 2 ZDPH se dodáním zboží do jiného členského státu pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.
23. Podle § 64 odst. 1 ZDPH dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.
24. Z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, vyplývá, že žalobcem předložené formální doklady o uskutečněném plnění do jiného členského státu pro společnost ABACEL TRADE s.r.o. v rámci zdaňovacích období leden 2010 a únor 2010 (dodání dle dokladu č. 010/16 a 010/57) správce daně zpochybnil, neboť na základě mezinárodního dožádání zjistil, že místně příslušný správce daně nepotvrdil uskutečnění zdanitelného plnění dle předložených dokladů, ABACEL TRADE s.r.o. nepodává daňová přiznání, nekomunikuje se správcem daně a nepřebírá poštu, její registrace k DPH byla zrušena ke dni 31.5.2010. Z výpovědi P. D., který byl v rozhodné době jednatelem této společnosti, vyplynulo, že žádnou činnost pro ABACEL TRADE s.r.o. nevykonával a není mu známo, že by tato společnost za jeho vedení nějakou činnost vykazovala, neboť mu v roce 2009 bylo nabídnuto, aby v této společnosti dělal jednatele, přičemž neměl vykonávat žádnou činnost. P. D. dále uvedl, že účetnictví nikdy neviděl a ani nevěděl, kdo ho vedl.
25. Pokud jde o žalobcem předložené doklady, tak podle správce daně na vystavených dokladech za zboží a na dokladech za přepravu se vyskytuje časový nesoulad v datech uskutečnění, na všech předložených nákladních listech nebylo uvedeno, k jakým dokladům za zboží se přeprava vztahuje, odběratel uvedený na dokladech za zboží neodpovídá příjemci uvedenému na nákladních listech, nákladní listy nejsou potvrzené odběratelem. Podle správce daně žalobce nepředložil žádnou písemnost, na které by bylo potvrzeno přijetí zboží odběratelem uvedeným na vydané faktuře.
26. Vytýkal-li žalobce žalovanému a správci daně způsob hodnocení předložených listin a neprovedení navrhovaných důkazů, tak zdejší soud neshledal žádnou nesprávnost na hodnocení žalobcem předložených dokladů za situace, kdy správce daně předestřel dostatečné pochybnosti o jejich průkaznosti. Dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemena daňovým subjektem neznamena, že by správce daně měl povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takoveto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího

požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

27. Výše shrnuté úvahy správce daně vyplývající z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, k uskutečněným plněním pro společnost ABACEL TRADE s.r.o. týkající se přepravních dokladů, faktur a nákladních listů ve spojení s výsledky mezinárodní výměny informací týkající se tohoto odběratele podle soudu neodporují ani pravidlům formální logiky ani zásadě volného hodnocení důkazů.
28. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak ve vztahu k dodání zboží do jiného členského státu správce daně nejprve v průběhu daňové kontroly žalobce vyzval (výzva ze dne 19.6.2013, č.j. 2264339/13), aby prokázal, s kým a jakým způsobem dojednával dodávky a ceny zboží, kdo objednával přepravu, kdo a kde dodávky přejímal, jakým způsobem žalobce navazoval obchodní vztahy se svými odběrateli a zda byly dodávky pojištěny. Žalobce k tomu dne 25.4.2014 ve svém vyjádření sdělil, že pokud je na fakturách uvedeno jako místo určení označení jiné společnosti (TAMION s.r.o. a DME, s.r.o. – F. F.), je tomu tak proto, že dostal od odběratele instrukci, že má zboží dodat do skladu této společnosti. Žalobce dále odkázal na výpis z účtu, z něhož byly zjevné platby od odběratele ABACEL TRADE s.r.o. V reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) zástupce žalobce k prokázání dodání zboží do jiného členského státu uvedl, že žádá o řádné doplnění dokazování výsledky, případně místním šetřením přepravníků a osob, které zboží na Slovensku převzaly, například skladovatelů. Dále navrhl provést jako důkaz „svědectví“ Raiffeisen banky k prokázání skutečnosti, od koho byly připsány prostředky na účet žalobce, jakož i banky odesílatele k identifikaci osoby s dispozičním právem k účtu, a ke zjištění skutečnosti, proč tato osoba žalobci finanční prostředky poukázala.
29. Žalobce dále navrhoval dokazovat „svědeckou výpověď“ společnosti DME, s.r.o., která zboží převzala od společnosti Direct Parcel Distribution CZ s.r.o. (dále jen „DPD“), přičemž žalobce žádal o ztotožnění této přepravy a jejích okolností u DPD. Také žádal o ztotožnění přeprav a okolností přeprav u spedice Šumpich, K. Š. a TAMION s.r.o. Požadoval také svědeckou výpověď svého skladníka, který zboží expedoval.
30. Žalobce dále uvedl, že z usnesení Policie ČR č.j. OKFK-4-863 vyplývá, že ALZA a.s. obchodovala s tímž odběratelem v rozsahu minimálně obdobném jako žalobce; žalobce tak žádal o „svědeckou výpověď“ této společnosti. Podle žalobce by takové svědectví nepřímou dokládalo, že odběratel skutečně vykonával obchodní činnost a celkově by podpořilo argumentaci žalobce, že s touto společností obchodoval a zboží jí dodal.
31. Žalovaný po shrnutí skutečností zjištěných správcem daně k deklarovanému odběrateli na Slovensku a pochybností správce daně ohledně údajů na předložených dokladech k těmto návrhům uvedl, že žalobce jednoznačně neidentifikoval osobu ani nepředložil žádný jiný důkazní prostředek ohledně tvrzení o předání a přepravě zboží zmocněné třetí osobě. K návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí DME, s.r.o., F. F., která zboží převzala od DPD na účet společnosti ABACEL TRADE s.r.o., žalovaný upozornil, že žalobce kupříkladu v podání doručeném dne 23.3.2014 (č.j. 1319640) uvedl, že příjemcem zboží dle dodacího listu 000100024 byla společnost TAMION s.r.o. Dle žalovaného ze žalobcových tvrzení není zřejmá identifikace zmocněné osoby k převzetí zboží za

společnost ABACEL TRADE s.r.o. Žalovaný upozornil, že povinnost prokázat oprávněné uplatnění osvobození od DPH stíhá daňový subjekt, který má prokázat vše, co sám tvrdí. Pokud žalobce jednoznačně neidentifikoval zmocněnou osobu, která zboží od něj přebírala, žalovaný uvedl, že není povinen v rámci dokazování vyhledávat důkazy na podporu žalobcových tvrzení, a proto neakceptoval návrh na provedení svědeckých výpovědí označených právnických osob.

32. K tomu zdejší soud uvádí, že je podstatné, jakou důkazní hodnotu měly navrhované důkazní prostředky pro doposud zjištěný skutkový stav mít. Důvodem odmítnutí důkazního návrhu může být právě okolnost, že navrhovaný důkaz není schopen potvrdit ani vyvrátit tvrzené skutečnosti a není podstatný pro již zjištěný skutkový stav. Správce daně tedy není vázán všemi důkazními návrhy daňového subjektu, nicméně pokud k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupí, musí být zřejmé, jaké důvody jej k odmítnutí dokazování s ohledem na již zjištěný skutkový stav vedly, čemuž správce daně, resp. žalovaný, v daném případě dostál. S ohledem na to, že při prokázání dodání zboží do jiného členského státu a tím i nároku na osvobození od DPH leží důkazní břemeno o dodání zboží osvobozeného od daně z přidané hodnoty do jiného členského státu Evropské unie na plátcí, který zdanitelné plnění uskutečňuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2013, č.j. 5 Afs 63/2012-57, č. 2913/2013 Sb. NSS), byl žalobce povinen prokázat uskutečnění transakce s ABACEL TRADE s.r.o. coby deklarovaným odběratelem v jiném členském státě. *„Vzhledem k tomu, že v rámci intrakomunitárního obchodu Evropské unie není přímo monitorován přechod zboží přes hranice mezi jednotlivými členskými státy, není možné vyloučit riziko daňových podvodů. Daňový subjekt, jehož tíží důkazní břemeno, musí své obchodní aktivity přizpůsobit konkrétním podmínkám tohoto rizika a při obchodování (zvláště se značným finančním rozsahem) využít příslušných institutů... Je totiž věcí daňového subjektu, jaké důkazní prostředky ve vztahu k prokázání tvrzené skutečnosti zvolí.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2010, č.j. 8 Afs 14/2010-195, č. 2172/2011 Sb. NSS).
33. Za situace, kdy byly údaje na formálních dokladech správcem daně relevantním způsobem zpochybněny a jednatel deklarovaného odběratele v daném případě figuroval zjevně v pozici „bílého koně“, žalovaný nepochybil, pokud neakceptoval výše uvedené důkazní návrhy, z nichž některé byly natolik nekonkrétní (požadavek místního šetření u přepravníků a skladovatelů a ztotožnění přepravy a okolností přepravy), že žalovaný k nim správně poznamenal, že se jedná o návrhy přesahující důkazní povinnost správce daně. Takto formulovanými návrhy žalobce de facto přenášel zpět důkazní aktivitu na správce daně, což je v rozporu s výše zmiňovaným rozložením důkazního břemena v daňovém řízení.
34. Pokud jde o návrhy na výsledky přejímajících „společností“ ALZA a.s. a skladníka žalobce uplatněné v roce 2015, tak ty nebyly navrhovány k okolnostem přejímky zboží deklarovaným dodavatelem, a stěží by tak mohly potvrdit, že společnost ABACEL TRADE s.r.o. zboží skutečně přijala, což je právě tou podstatnou okolností deklarované transakce, která byla zpochybněna. Není tak důvodná námitka, že žalovaný nesprávně nezohlednil důkazní návrhy žalobce. Co se týká úhrady ceny zboží (což žalobce dokladoval výpisem z účtu a požadoval po žalovaném zjištění okolností úhrady), tak na závěrech o neunesení důkazního břemena žalobcem by nemohlo ničeho změnit ani prokázání zaplacení peněžní částky odběratelem za situace, kdy doklady byly správními orgány kvalifikovaně zpochybněny.

35. Žalovaný dále v písemnosti „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) uvedl (strana 17 až 23), že v případě dodávek od NextTrade Europe s.r.o. (zdaňovací období září 2009 a leden 2010), Beckhan s.r.o. (zdaňovací období červen 2009), BREWARINA s.r.o. (zdaňovací období leden 2010 a únor 2010) a EGOWAY spol. s r.o. (zdaňovací období únor 2009, únor 2010), žalobce neprokázal, že plnění přijal, resp. že je použil ke své ekonomické činnosti, a tedy že uplatnil odpočty DPH v souladu s § 72 odst. 1 ZDPH.
36. Podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 ZDPH (ve znění účinném do 28.4.2010) má plátce nárok na odpočet DPH, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu DPH vzniká dnem uskutečnění přijatého zdanitelného plnění nebo dnem přijetí platby, pokud platba je přijata plátcem, který uskutečňuje zdanitelné plnění, přede dnem uskutečnění zdanitelného plnění.
37. Princip DPH je postaven na nepřímém odvodu této daně ve prospěch státního rozpočtu prostřednictvím jejího plátce. Tato daň je součástí ceny za jím nabízené a uskutečněné zdanitelné plnění. Zákon o DPH však za určitých podmínek dává možnost plátcům daně tuto daň ze státního rozpočtu, do něj odvedenou jinými plátcí, získat zpět, a to formou odpočtu daně. Odpočet DPH je veřejnoprávním nárokem, jehož uplatnění je možné pouze za zákonem stanovených podmínek. Plátce, který uplatňuje odpočet DPH, musí oprávněnost nároku, deklarovaného v daňovém přiznání, správci daně prokázat. „...nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vzniká tehdy, pokud plátce použije přijaté zdanitelné plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti za splnění dalších zákonem vymezených podmínek (§ 72 a následující zákona o dani z přidané hodnoty). Daňový doklad proto per se není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci - tj. přijetí zdanitelného plnění. Neodpovídají-li některé nebo dokonce všechny údaje uvedené na daňovém dokladu skutečnosti, nelze mechanismus předvídaný v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty využít. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 Afs 10/2010-71).
38. Pokud jde o uskutečnění transakcí se společností NextTrade Europe s.r.o. v rámci zdaňovacího období září 2010 (doklad č. 020/239, 021/24, 020/8), tak k tomu z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že podle správce daně žalobcem předložené důkazní prostředky formální povahy nedokládají, že žalobce použil předmětná plnění pro svoji ekonomickou činnost. Správce daně na základě dožádání obdržel odpověď místně příslušného správce daně, podle které u dotčeného subjektu nebylo možné potvrdit uskutečnění zdanitelných plnění uvedených na dokladech, na předvolání se bez omluvy nedostavil, subjekt má virtuální sídlo, vykázaná daňová povinnost za září 2009 nebyla zaplacená a následně byla uhrazena z nadměrného odpočtu, od ledna 2010 společnost nepodává daňová přiznání k DPH, registrace k DPH byla zrušena k 9.11.2010.

39. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak ve vztahu k dodání zboží do jiného členského státu správce daně nejprve v průběhu daňové kontroly žalobce vyzval (výzva ze dne 19.6.2013, č.j. 2264339/13), aby prokázal, kdo, s kým a jakým způsobem dojednal jednotlivé dodávky a ceny zboží, kdo a kde jednotlivé dodávky zboží předával a přebíral, kde bylo zboží skladováno, jaký je původ zboží, na základě jakého právního vztahu dodávali dodavatelé v kontrolovaných obdobích zboží žalobci, jakým způsobem byly obchodní vztahy navázány, zda dodavatelé zboží nabízeli či je žalobce poptával, jak byla stanovena cena, zda byly dodávky pojištěny. U dokladu č. 020/239 žalobce vyzval, aby předložil daňový doklad s náležitostmi podle § 28 odst. 2 ZDPH.
40. V reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) žalobce navrhl, aby žalovaný přesně identifikoval R. Š. a vyslechl jej jako svědka. Dále navrhl provést jako důkaz výpověď J. K., který jednal za NexTrade Europe s.r.o. Požadoval, aby žalovaný ve spolupráci s NexTrade Europe s.r.o. a Raiffeisen bankou zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, a identifikoval osobu, která měla dispoziční právo k účtu, a zjistil, proč tato osoba od žalobce tyto prostředky obdržela a za jaká plnění. Dále požadoval svědeckou výpověď společnosti, kam žalobce nakoupené zboží od NexTrade Europe s.r.o. dodával. Dále požadoval svědeckou výpověď svého skladníka, který zboží expedoval do těchto společností.
41. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul zjištění správce daně a upozornil, že jednatelem a společníkem deklarovaného dodavatele je J. K., přičemž žalobce opakovaně v souvislosti s okolnostmi realizace přijatých plnění uváděl, že ve věci pořízení zboží jednal s údajným bývalým zaměstnancem tohoto dodavatele, panem Š.; na předloženém e-mailu v této věci je uvedeno jméno R. Š. Podle žalovaného žalobce neidentifikoval osobu, se kterou sjednával obchody a která měla vystavovat příslušné faktury, a neprokázal oprávnění této osoby jednat za deklarovaného dodavatele, a správce daně tak postupoval v souladu se zákonem, pokud danou osobu nevyslechl. Žalovaný upozornil, že není povinen v rámci doplnění řízení ve fázi odvolání provádět identifikaci osob, s níž měl žalobce sjednávat obchody a která měla vystavovat faktury, a zajišťovat tak důkazy, které by mohly podpořit tvrzení žalobce.
42. Co se týká dodávek od společnosti Beckhan s.r.o. v rámci zdaňovacího období červen 2009 (doklad č. 020/182), z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že podle správce daně žalobcem předložené důkazní prostředky formální povahy nedokládají, že žalobce použil předmětná plnění pro svoji ekonomickou činnost. Správce daně na základě dožádání obdržel odpověď místně příslušného správce daně, který nemohl potvrdit uskutečnění zdanitelných plnění uvedených na dokladech, sídlo dodavatele je na virtuální adrese, na výzvy nikdo nereaguje, subjekt podal přiznání k DPH za 2. čtvrtletí 2009 s nulovými hodnotami, za 1. čtvrtletí 2009 přiznal Beckhan s.r.o. v tuzemských uskutečněných plněních částku nižší, než je částka, ze které si za březen 2009 nárokoval odpočet daně žalobce, za 1. čtvrtletí 2009 nezaplatil vykázanou daňovou povinnost, registrace k DPH byla zrušena ke dni 15.2.2013.
43. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak žalobce v reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) navrhl, aby žalovaný ve spolupráci s Beckhan s.r.o. a Raiffeisen bankou zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, identifikoval

osobu, která měla dispoziční právo k účtu, a zjistil, proč tato osoba od žalobce tyto prostředky obdržela a za jaká plnění. Dále požadoval svědectví společností DCS APS, J. P., společnosti E-shop.gr a S. A., kterým bylo zboží následně prodáno, s tím, že tyto osoby mohou potvrdit kvalitu a existenci zboží. Dále požadoval ztotožnění přepravy a okolností přepravy do společnosti DCS a E-shop.gr u spedice Šumpich. Dále požadoval provést svědeckou výpověď svého skladníka, který zboží expedoval do těchto společností.

44. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že o nevěrohodnosti předložených podkladů svědčí to, že spolupráce byla navázána na základě e-mailové zprávy, ve které je uveden nesprávný název deklarovaného dodavatele „Beckham“, nesprávné IČO a DIČ, přičemž žalobce nedoložil, že osoba, se kterou tímto způsobem jednal, je oprávněná jednat za subjekt Beckhan s.r.o. Dále o nevěrohodnosti svědčí skutečnost, že v předložené „Rámcové smlouvě“ je patrná záměna tvrzeného prodávajícího (je zde uveden žalobce) a kupujícího (kde je uveden Beckhan s.r.o.), v úvodu smlouvy není uvedena aktuální adresa sídla Beckhan s.r.o. Dále, k přepravě zboží bylo předloženo více dokladů s označením různých přepraveců. Žalovaný uvedl, že pokud žalobce neidentifikoval fyzickou osobu, se kterou sjednal předmětnou obchodní transakci, jsou navržené svědecké výpovědi týkající se okolností následného prodeje zboží bezpředmětné.
45. Co se týká dodávek od společnosti BREWARINA s.r.o. v rámci zdaňovacího období leden 2010 a únor 2010 (doklad č. 020/10, 020/16, 020/15), z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že podle správce daně žalobcem předložené důkazní prostředky formální povahy nedokládají, že žalobce použil předmětná plnění pro svoji ekonomickou činnost. Správce daně na základě dožádání obdržel odpověď místně příslušného správce daně, který nemohl potvrdit uskutečnění zdanitelných plnění uvedených na dokladech, daňový subjekt sídlí na adrese, kde má sídlo více subjektů, a na adrese sídla nepodniká, od září 2010 je nekontaktní, písemnosti jsou doručovány uplynutím lhůty, zástupce vypověděl plnou moc v průběhu vytykácích řízení a správci daně sdělil, že s otázkami týkajícími se provozních záležitostí se má obrátit na jednatele, konkrétní údaje na jednatelku neuvedl a nikdy s ní nebyl v přímém kontaktu, od července 2010 subjekt nepodává přiznání k DPH, není registrován k závislé činnosti, neprokázal v předmětných obdobích nákup předmětného zboží, nezaplatil vykázanou daňovou povinnost za období prosinec 2009, leden 2010 a únor 2010, registrace k DPH byla zrušena k 29.11.2011. Správce daně dále na základě výzvy obdržel od Policie ČR svědeckou výpověď P. R. Ch. M., jednatelky dodavatele, která vyloučila, že by vykonávala funkci statutárního orgánu tohoto daňového subjektu, nevěděla, kdo ho zastupoval nebo zastupuje a na základě jakého pověření, nevěděla, co tento subjekt vyráběl, s čím obchodoval nebo jaké služby poskytoval.
46. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak žalobce dne 30.4.2014 ve svém vyjádření uvedl, že BREWARINA s.r.o. je nekontaktní od září 2010, tedy více než půl roku poté, kdy s ní žalobce obchodoval, a do té doby zřejmě kontaktní byla a také podávala daňová přiznání k DPH, protože jinak by její správce daně pravděpodobně nezahajoval daňovou kontrolu. Dále uvedl, že zástupce, který vypověděl plnou moc, byl zmocněn od 26.2.2010 do 9.9.2010, tedy v období, kdy s touto společností žalobce neobchodoval. Pokud správce daně společnosti BREWARINA s.r.o. uvádí, že nijak neprověřoval a nezjišťoval skutečnosti týkající se uskutečnění zdanitelných plnění této společnosti, není zřejmé, z jakého důvodu správce daně tento důkazní prostředek ve vztahu k žalobci prováděl.

47. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul zjištění správce daně a uvedl, že žalobce neobjasnil a neprokázal, s kým sjednával a realizoval deklarované pořízení zboží od právnické osoby jednající tímto statutárním orgánem, a za tohoto stavu věci nejsou daňové orgány povinny prokazovat původ zboží, které žalobce následně prodal.
48. Pokud jde o obchodní transakce se společností EGOWAY spol. s r.o. v rámci zdaňovacích období únor 2009 a únor 2010 (doklad č. 020/87, 020/28, 020/36), z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že podle správce daně žalobcem předložené důkazní prostředky formální povahy nedokládají, že žalobce použil předmětná plnění pro svoji ekonomickou činnost. Místně příslušný správce daně tohoto dodavatele žalobce nepotvrdil uskutečnění zdanitelných plnění uvedených na předložených dokladech, neboť společnost EGOWAY spol. s r.o. toto plnění neobdržela od dodavatele deklarovaného na fakturách - společnosti Liotta s.r.o. Podle místně příslušného správce daně dodavatel zaplatil vykázanou daňovou povinnost za období září 2008, březen 2009, únor 2010 a duben 2010, vykázané nadměrné odpočty za období únor 2009, prosinec 2009 a duben 2010 byly vykázané nadměrné odpočty daňovému subjektu vráceny, po daňovém řízení, které se týkalo i posuzovaných období, společnost doměřenou daňovou povinností nezaplatila.
49. Správce daně dále uvedl, že žalobce k většině přijatých faktur předložil příjemku na sklad, průvodku (zaúčtování), úhrady, někdy doklad o přepravě, fakturu vydanou, někdy i úhrady vydaných faktur, přičemž na předložených fakturách je uveden název zboží, počet kusů a cena, ovšem bez uvedení výrobních čísel nebo jiné identifikace; k několika málo fakturám byly předloženy příjemky zboží na sklad s uvedením konkrétních výrobních čísel, přičemž není zřejmé, kde žalobce tato čísla získal. Správce daně zdůraznil, že někdy jsou výrobní čísla uvedena pouze na dodacích listech k vydaným fakturám, na příjemkách a na přijatých fakturách výrobní čísla uvedena nejsou; není tak zřejmá spojitost s určitým konkrétním zbožím na přijaté faktuře a na faktuře vydané. Podle správce daně nelze ztotožnit, zda na faktuře přijaté i faktuře vydané se jedná o jedno určité konkrétní zboží. Správce daně v souvislosti s dodávkami od společnosti EGOWAY spol. s r.o. odmítl „místopřísežné prohlášení“ tehdejší jednatelky tohoto dodavatele, které ve svém vyjádření žalobce označil za klíčový důkaz, coby důkazní prostředek, neboť neuvádí konkrétní skutečnosti a nemůže prokázat faktické uskutečnění plnění. K důkazním prostředkům týkajícím se společnosti EGOWAY spol. s r.o. správce daně uvedl (strana 7 zprávy o daňové kontrole), že k dokladu č. 020/36 žalobce předložil příjemku s množstvím 0 kusů, dále k tomuto dokladu předložil dodací list od dodavatele ActionIT, na kterém je uveden HILLINGDON, a dále dodací list CARGOPARTNER, ze kterého není zřejmé, o jaké zboží se jedná, k dokladu č. 020/28 předložil pouze příjemku, k dokladu č. 020/87 nepředložil nic. Výše shrnuté hodnocení dokladů správcem daně je dále rozvedeno na straně 43 a 44 zprávy o daňové kontrole a straně 30 úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868.
50. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak žalobce v reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) navrhl provést jako důkaz výpověď L. Š., která dodávala zboží mnohdy za osobní přítomnosti žalobce a obchodní případy sjednávala se žalobcem často přímo v sídle společnosti. Dále požadoval, aby žalovaný ve spolupráci s EGOWAY s.r.o. a Raiffeisen bankou zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, a identifikoval osobu, která měla dispoziční právo k účtu, a zjistil, proč tato osoba od

žalobce tyto prostředky obdržela a za jaká plnění. Dále požadoval „svědectví společností“, kam žalobce nakoupené zboží od společnosti EGOWAY s.r.o. dodával, a svědeckou výpověď svého skladníka.

51. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z předložených dokladů je zřejmé, že v rámci dodávek zboží odběratelům (například Exasoft Czech s.r.o., AT Computers aj.) žalobce předložil dodací listy obsahující specifikaci zboží uvedením sériových čísel jednotlivých přístrojů. K přijatým dokladům od EGOWAY žádné podklady (průvodky k přijatým fakturám, příjemky na sklad), které by obsahovaly tuto specifikaci, nedoložil. Dále žalovaný upozornil, že ke zjištění, že na základě předložených důkazů, včetně přepravních dokladů, nelze nakoupené a prodané zboží ztotožnit, se žalobce nevyjádřil. Dále uvedl, že jelikož nelze očekávat, že na základě svědeckých výpovědí navržených svědků by mohly být žalobcovy neprůkazné evidence (skladová, obchodní) napraveny a pořízené a dodané zboží ztotožněno, tak podle žalovaného by jejich provedení bylo neúčelné.
52. S ohledem na uvedené skutečnosti zdejší soud uvádí, že správce daně prokázal relevantní pochybnosti o tom, že se konkrétní obchodní případy uskutečnily tak, jak prostřednictvím dokladů předestřel žalobce. Tyto skutečnosti správní orgány dostatečným způsobem identifikovaly, žalobci se je však nepodařilo vyvrátit. Uváděl-li žalobce, že správcem daně zjištěné skutečnosti ohledně jeho dodavatelů či odběratelů jsou okolnostmi zcela mimo jeho sféru, tak daňový subjekt musí být připraven v případě pochybností správce daně prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu. Daňový subjekt musí být schopen popsat průběh obchodního případu, na jehož základě nárok uplatňuje, bez jakýchkoli podezřelých nejasností či trhlin, a to i ve vztahu k subjektu, který plnění poskytl (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015 č.j. 3 Afs 163/2015-63). Podle zdejšího soudu tedy žalovaný nepochybil, pokud neakceptoval důkazní návrhy žalobce, jak je žalobce uplatnil v rámci reakce na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225).
53. Jestliže správce daně zpochybnil průkaznost a úplnost formálních dokladů předložených žalobcem v průběhu daňové kontroly, nelze z § 92 daňového řádu dále dovozovat, že by správce daně byl povinen skutkový stav dále zjišťovat a prokazovat jej za žalobce. V daném případě to byl žalobce, kdo neprokázal, že došlo k přijetí či uskutečnění plnění tak, jak tvrdil.
54. Pokud žalobce namítá, že žalovaný neuvedl, které konkrétní doklady za zboží a za přepravu trpí časovým nesouladem a jakým, tak k tomu soud uvádí, že žalovaný závěr o časovém nesouladu na dokladech uvedl pouze v souvislosti s dodáním zboží pro společnost ABACEL TRADE s.r.o. V tomto případě ze zprávy o daňové kontrole vyplývá k dokladu č. 010/57 (strana 15 a 25 zprávy o daňové kontrole), že na nákladním listu je uvedeno datum 25.3.2010, na daňovém dokladu je datum 26.2.2010. K dokumentům vztahujícím se k dokladu č. 010/16 správce daně uvedl (strana 22 zprávy o daňové kontrole), že na dokladu za zboží je uvedeno datum uskutečnění zdanitelného plnění 27.1.2010, na dokladu o převzetí zásilky je uvedeno datum 9.2.2010.
55. K námitce, že žalobce existenci zboží prokazoval mimo jiné reklamacemi od některých obchodních partnerů, kterým „údajně nedodané zboží ze zahraničí“ prodal, zdejší soud uvádí, že se jedná o námitku zcela nekonkrétní, nadto se míjející s obsahem spisu. Žalobce neuvádí, kdy v průběhu daňového řízení uvedené reklamace dokládal a kterých společností

se měly týkat; nadto soud ve správním spisu nenalezl žádnou písemnost, jíž by žalobce takové důkazní prostředky správci daně ve vztahu k transakcím s výše specifikovanými společnostmi předložil, a takovou písemnost nekonkretizuje žalobce ani nyní v řízení před zdejší soudem. Ani tato námitka tak není důvodná.

56. Pokud žalobce obecně namítal porušení § 92 odst. 7 daňového řádu, dle něhož správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoli a na základě kterých důkazních prostředků (o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam), tak pokud tento žalobní bod žalobce nenaplnil žádnou konkrétní argumentací, tak se stejnou mírou obecnosti zdejší soud uvádí, že neshledal, že by postup správce daně a žalovaného byl v rozporu s citovaným ustanovením, čemuž svědčí obsah zprávy o daňové kontrole a úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, jejichž podstatný obsah byl výše zrekapitulován.
57. Co se týká obecné námítky, že správní orgány porušily základní zásady správy daní ve smyslu § 5 odst. 1 a 3 a § 6 odst. 3 daňového řádu, tak z postupu správních orgánů, jak byl shrnut výše, nelze podle zdejšího soudu dovodit, že by se správní orgány namítaného porušení zásad podle daňového řádu dopustily.
58. Soud také nepřisvědčil námitce, že postupem správních orgánů byl žalobce dotčen na svých právech zaručených čl. 11 odst. 5 a 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Nadto žalobce ani v tomto případně nespecifikuje, čím konkrétně byla jeho základní práva správními orgány porušena.
59. Odvolával-li se žalobce v replice na rozdílné postupy správce daně, tak i kdyby v minulosti došlo k odlišnému postupu správních orgánů než v nyní posuzované věci, bylo by možno se dovolávat pouze správní praxe dlouhodobé a ustálené, navíc zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena mimo jiné dalšími zásadami, zejména zásadou legality. Žalobce v této souvislosti konkrétně zmiňuje okolnosti transakce s DAIMOS CMC s.r.o.; transakce s tímto dodavatelem žalobce však nebyly předmětem posouzení žalovaným v nyní napadeném rozhodnutí.
60. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

61. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 19. června 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu